

чедо рождено; Рязпопчанката бе приготвила звезда . . . и заредиха се всяка със своя дар на стопанина бег да се отсрамят.

Исмаил бег приемаше с умиление дара на милите жетварки и на всека в ржка слага златна монета, че те му злато прибраха и с таква е длъжен да се отплаща.

А вога даруването се привърше — ред дойде и на гайдаря песен за хоро да запей.

И макар че слънцето жар сякаш пржскаше из висини — буйно се хоро залюле. Че както е буйно хорото — тжй нивята буйно ще класят.

Измори се гайдаря.

Всички се отдржпнаха в сенниците за почивка.

Някой от умора задремали; други захванали нещо весело току се се изсмиват на високо. А Рада от Илаковржт, Сийка от Тодювци и Неда от Синджерлии трите най-близки другарки се свили в сенчест кжт и нещо тихо разправят.

— Аз ще сжбера край морето охлювчета че искам да си направя рамка за моето момче, — казваше нездржжано Сийка. Той много обича такива рамки.

— А пжк аз, — се похвали Синджирлийката ще купя за моя цигаре.

Рада не я дочула нищо но отвржна.

— Какво се занесе таквази?

— Пжк мене ми е тжй драго, че ще минем крий Каябаш.

— Че какво? — запита Сийка.

— Каква приказка ми е разправяла стринка ми за Каябашкото езеро. Много искам да го видя.

— Онази година минахме по-отсам, а сега пжтя ни бил край там.

— Ах, да знайте каква приказка, — продължи Рада с затаен джх.

— Че хайде разкажи ни я.

Трите дружки сведоха глави на близо и Рада започна приказката за Каябашкото езеро.

. . . Не се забравят спомени от детски дни и бабини вжлшебни приказки. Те сж чаровни като далечен край.

Рада разправя, разправя, па току замжлча, че в мжлчанието тя по топло чувствува онова що бе й разправяла баба й.